

CHƯƠNG SÁU

VÓ SẮT RỒI QUÂN MÂY

Đào Lập gật đầu:

- Phải! Hắn là tay xuất sắc nhất trong bọn tại hạ đó. Nhờ thế hắn lọt vào mắt xanh của nhị môn chủ, nhị môn chủ mới lấy hắn. Bạch Phúc không hiểu mối liên hệ giữa nhị môn chủ và tiểu tử họ Mã nên tìm mọi cách lôi cuốn Mã Cảnh Long về phe của lão, hứa hẹn dành nhiều ưu đãi cho Mã Cảnh Long, hy vọng Mã Cảnh Long kéo luôn con trai về theo lão để giảm bớt thực lực của nhị vị môn chủ. Nhưng Mã Cảnh Long lại cao hơn, mong muốn con trai trong tương lai sẽ trở thành tân chủ nhân Thiên Tàn Môn cho nên họ Mã ngã về phe bọn tại hạ, cuối cùng hạ sát Bạch Phúc.

Lâm Kỳ hỏi:

- Nhị vị môn chủ là con của Bạch Vân Thâm? Tên chi?

Đào Lập đáp:

- Đại môn chủ là Bạch Kim Phượng, nhị môn chủ là Bạch Ngân Phượng, hai chị em có võ công tuyệt vời nhưng mỗi người lại có một tính cách riêng biệt!

Lâm Kỳ ạ một tiếng:

Đào Lập tiếp:

- Đại môn chủ là tay đa tình, có thể bảo là một con người bốc lửa! Hầu hết bọn tại hạ đều có gân gửi nàng. Chỉ có Mã Bách Bình là tránh né không chịu tiếp cận với nàng thôi. Hắn một mực thiết tha với nhị môn chủ chiếm được con tim của nhị môn chủ. Quả thật là tiểu tử cao minh hơn bọn này vậy!

Lâm Kỳ thốt:

- Hai người đem những việc đó cáo tố với ta hắn là muốn đề nghị với ta điều chi?

Đào Lập gật đầu:

- Đương nhiên! Đại môn chủ là tay đa tình thật, song mau chán. Gần ai một đôi ngày thôi rồi tổng cổ người đó ra khỏi phòng không hề luyến tiếc. Thực ra cũng không đáng trách nàng đổi thay nhanh chóng bởi vì bọn tại hạ người nào cũng xấu như ma cả nàng làm sao mê nổi! Chẳng qua lúc cần không có cái hay thì bắt buộc phải dùng cái dở. Chỉ tại mình không xứng đôi vừa lứa với nàng!

Lâm Kỳ thốt:

- Cái đó thì ta thấy! Các người có bốn người được phái đến tiêu cực nhưng cả bốn người nhập lại bỏ qua bỏ lại cũng không thành nổi một gã xem được! Gái nào mà mê cái hạng bất thành nhân dạng như vậy!

Đào Lập cười khan:

- Cái đó là do bốn vị trưởng lão thấy rõ tánh nết của đại môn chủ nên không dám tuyển chọn nam nhân đẹp mà chỉ thu dụng bọn xấu xí như tại hạ. Mã Bách Bình là người

duy nhất khôi ngô tuấn tú trong hàng thuộc hạ thôi. Hắn thành hôn với nhị môn chủ cũng là do bốn vị trưởng lão kết hợp cho vậy!

Lâm Kỳ xưng hô sỗ sàng với chúng nên cũng hơi ngượng nên đổi thái độ.

Y hỏi:

- Hai vị có chỉ thị gì cho tại hạ đây?

Đào Lập mỉm cười:

- Đưa Lâm huynh vào cánh đại môn chủ thừa cơ hội tốt dẫn dụ đại môn chủ rồi ở bên trong tìm cách nâng đỡ bọn này lên. Chúng ta sẽ vương mình tạo một thế đứng không thể chịu lép nhệ môn chủ và Mã Bách Bình trong tương lai, thế nào hai chị em họ cũng có chuyện xung đột, tàn diệt nhau để giành độc quyền lãnh đạo. Cái động cơ thúc đẩy cuộc xung đột là do cha con họ Mã chủ trương đó.

Lâm Kỳ trầm ngâm suy nghĩ.

Dương Mãnh tiếp nối:

- Bốn trưởng lão cũng chia thành hai phe, một ủng hộ đại môn chủ, một chủ trì nhị môn chủ, cái thế tương tranh ngày nay còn quân bình nhưng trong tương lai chỉ sợ đại môn chủ thất bại vì thiếu cộng sự viên đắc lực. Mình phải tìm cách củng cố thế đứng của mình nên ngay từ bây giờ mình phải tìm thêm viện thủ tăng cường thực lực. Còn một lẽ này nữa là Mã Cảnh Long nói rằng sẽ gả con gái cho Yến Thanh, chuyện đó không đúng sự thực đâu. Lão ta dùng con gái làm mồi câu Yến Thanh về với lão rồi lão tìm cách đưa Yến Thanh cho đại môn chủ. Có trai đẹp bên mình đại môn chủ sẽ miệt mài trong ái ân, bỏ lơ việc lớn, cha con họ Mã sẽ dễ bề thực hiện mưu đồ thôn tính. Cho nên cần phải có một người chặn trước Yến Thanh, người đó khích lệ đại môn chủ, khuếch trương thực lực, một ngày nào đó mình sẽ đè bẹp bọn Mã và nhị cung chủ. Lâm huynh có dịp vườn mình mở mặt với đời, bọn tại hạ cũng được hưởng nhờ đôi chút! Nếu không liệu sớm một ngày nào đó mình trở tay không kịp, bọn tại hạ chết đã đành mà Lâm huynh suốt đời cũng chỉ làm tay sai cho Mã Bách Bình!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Chắc gì Mã Cảnh Long dẫn dụ được Yến Thanh! Tiểu tử đó lợi hại lắm đấy!

Đào Lập mỉm cười:

- Lâm huynh có chỗ không hiểu biết đó thôi chứ Mã Cảnh Long học được thuật Mê Tâm của Thiên Tàn Môn. Chỉ cần lão ta gặp hắn đối diện với hắn là lão có cách biến đổi hắn hoàn toàn, thành ngoan ngoãn sai đâu làm đó, bảo gì làm nấy!

Lâm Kỳ cau mày:

- Thế mình phải làm sao?

Đào Lập đáp:

- Giết Yến Thanh!

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Cần gì phải giết! Để tại hạ đến gặp đại môn chủ, nếu may mắn đại môn chủ vừa ý rồi, Yến Thanh có đến cũng là kẻ đến sau, còn giở trò gì được nữa?

Đào Lập cười hắc hắc:

- Tại hạ đã nói đại môn chủ thay tình như thay áo, Lâm huynh bất quá chỉ được cái nước da trắng trẻo thôi chứ về tướng mạo làm sao sánh được với Yến Thanh? Gặp Yến Thanh rồi đại môn chủ sẽ đáp Lâm Huynh ra khỏi cửa là cái chắc! Và như vậy mọi mưu mô của chúng ta phải hỏng, công trình phải phí bỏ!

Lâm Kỳ trầm ngâm một chút:

- Giết Yến Thanh đâu phải là một việc dễ làm!

Đào Lập thốt:

- Đừng lo, Lâm huynh khỏi phải động thủ. Chỉ cần gặp hấn là bọn này có cách hạ hấn! Nói cùng mà nghe, bọn tại hạ tin rằng Lâm huynh thừa sức giết hấn nếu muốn tự tay giết hấn!

Lâm Kỳ cười khỏ:

- Tại hạ mà giết nổi hấn! Lệnh Chủ Thiên Ma còn ngán hấn! Cả Thanh Bình Kiếm Sử Kiếm Như, Trần Lượng và Cửu Mạt Phong ba người hiệp lại cũng không làm gì nổi hấn. Phỏng tại hạ có tài năng gì hơn các vị đó!

Đào Lập thốt:

- Tiếng là anh em tại hạ lãnh phần thu thập hấn song thực ra Lâm huynh phải giúp sức mới xong, có điều Lâm huynh khỏi phải động thủ làm chi cho mệt. Gặp hấn, anh em tại hạ giao thủ với hấn còn Lâm huynh thì nấp ở đâu đó chực cơ hội phóng Xuyên Tâm Tiêu! Vấn đề sẽ được giải quyết như ý muốn!

Lâm Kỳ kêu lên:

- Các vị muốn tại hạ phóng Xuyên Tâm Tiêu?

Dương Mãnh chen vào:

- Nếu Lâm huynh nói rằng mình không biết sử dụng Xuyên Tâm Tiêu thì thật là khó hiểu quá! Mã Cảnh Long, Mã Bách Bình hay một số người khác có thể không hiểu rõ ngón nghề của Lâm huynh chứ bọn tại hạ thì hiểu rõ lắm! Lâm huynh là một trong số ba mươi sáu sát thủ của Thiên Ma Lệnh Chủ làm gì mà không biết phóng tiêu!

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Hai vị hiểu rõ thân phận của Thiên Ma Lệnh Chủ, lại am tường nội tình của Thiên Ma Giáo. Tại sao còn cho rằng tại hạ là một trong số ba mươi sáu sát thủ của Lệnh Chủ?

Dương Mãnh cười nhẹ:

- Nay Lâm huynh, tuy bọn tại hạ biết thân phận chân chánh của Thiên Ma Lệnh Chủ song lại không hiểu được những sát thủ là ai, bởi bộ môn sát thủ do Liên Khiết Tâm quản lý. Dù Lâm huynh không biết thân phận của Lệnh Chủ song sự thực thì Lâm huynh là một sát thủ. Bọn tại hạ sợ dĩ tìm Lâm huynh là vì tuyệt kỹ đó.

Dương Mãnh cười nhẹ:

- Phải đó! Ngoài tuyệt kỹ đó Lâm huynh đâu còn cái chi khác đặc biệt khiến người ta phải chú ý?

Lâm Kỳ lắc đầu:

- Hai vị lầm! Lầm to quá! Tại hạ không hề biết cách phóng Xuyên Tâm Tiêu!

Đào Lập trầm gương mặt:

- Lâm huynh nói thế nghĩa là sao chứ! Mã Cảnh Long hồ đồ chứ bọn này đâu có hồ đồ! Trong tòa trang viện cạnh Mạt Sâu Hồ, Mạt Tử chết vì một mũi Xuyên Tâm Tiêu, mũi tiêu đó do chính Lâm huynh phóng ra. Nếu bọn tại hạ đem sự tình tiết lộ với Liên Khiết Tâm thì liệu nàng ấy có dễ yên cho Lâm huynh chăng?

Lâm Kỳ cự nự:

- Tại sao hai vị nghi oan cho tại hạ?

Đào Lập cười lạnh:

- Hắc hồ Đào Hoàng đâu có phải là anh họ của tại hạ mà là anh ruột đấy! Chính đại môn chủ tìm cách đưa y vào Thiên Ma Giáo làm nội tuyến đấy! Cho nên có việc gì về Lâm huynh mà tại hạ không rõ?

Lâm Kỳ giật mình:

- Anh em ruột?

Đào Lập tiếp:

- Phải! Thiên Ma Lệnh Chủ điều tra rất kỹ về sát thủ của lão ta trước khi thu dụng song lão làm sao truy ra được những chi tiết xa xôi! Đào Hoàng là anh em ruột của tại hạ, vì bá bá không có con nên song thân tại hạ đưa y về làm nghĩa tử bá bá. Thành thử từ thân huynh y trở thành đường huynh. Tuy nhiên anh em tại hạ dù xa cách nhau từ thuở nhỏ vẫn biết rõ là anh em ruột với nhau. Do đó anh em tại hạ không dấu diếm nhau bất cứ việc gì.

Lâm Kỳ thốt:

- Đào Hoàng chết là đáng lắm, việc của giáo phái y đâu có thể tùy tiện tiết lộ như vậy! Dù tiết lộ với anh em ruột, vợ con, cha mẹ y cũng phạm quy luật như thường.

Đào Lập bĩu môi:

- Lâm huynh đừng quên y là người của Thiên Tàn Môn đưa qua để làm nội tuyến đó!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Thế rồi các hạ nóng giết Yến Thanh để báo thù cho Đào Hoàng phải không?

Đào Lập lắc đầu:

- Đâu phải vậy! Mã Bách Bình là người chỉ huy của bọn tại hạ, hẳn tất nhiên có cáo tố tại hạ gia huynh chết nơi tay ai!

Lâm Kỳ biến sắc:

- Mã Bách Bình nói sao?

Đào Lập tiếp:

- Không cần phải khẩn trương, Lâm huynh! Tuy chính Lâm huynh hạ thủ song tại hạ biết Lâm huynh bị Vưu Tuấn dụ hoặc. Vưu Tuấn táng mạng tại Hồng Diệp Trang mối thù của gia huynh kể như báo phục rồi. Bây giờ chỉ còn vấn đề hợp tác giữa chúng ta thôi. Chẳng rõ thái độ của Lâm huynh như thế nào...

Lâm Kỳ cười khổ:

- Thiên Ma Lệnh Chủ chết. Mã Cảnh Long không tín nhiệm tại hạ, tại hạ đang ở trong cảnh cùng, lẽ không xong, tới không chỗ còn đắn đo gì nữa!

Đào Lập cười hì hì:

- Lâm huynh nói chơi đấy thôi! Mã Cảnh Long là người được Bạch Phúc tín nhiệm nhất, còn Lâm huynh lại là tay tâm phúc của Mã Cảnh Long làm gì có việc lão bất tín nhiệm Lâm huynh! Lão Mã thừa dịp Bạch Phúc đóng cửa luyện công, mạo dung Bạch Phúc bức Liên Khiết Tâm tạo phản lại lợi dụng Lâm huynh hãm hại Mạt Tử, làm cho Liên Khiết Tâm căm hận Thiên Ma Giáo, giết Phí Cẩn gây chấn động đến Bạch Phúc. Bạch Phúc phải bỏ dở cuộc luyện công mở cửa chạy ra. Nhân đó trong một đêm Thiên Ma Giáo tan vỡ, tiếng là công của Yến Thanh song thực sự là do thành tích của lão Mã và Lâm huynh tạo nên. Rồi trọn thế lực Thiên Ma Giáo chuyển sang tay họ Mã, cuối cùng về tay nhị môn chủ.

Lâm kỳ lại biến sắc lèi lại mấy bước, hấp tấp hỏi:

- Thực sự các hạ có ý tứ gì?

Đào Lập điềm nhiên:

- Không có ý tứ gì cả! Bất quá để tìm chứng cứ nguyên nhân cái chết của Mạt Tử thôi. Tại hạ chỉ muốn biết Mạt Tử chết nơi tay ai thôi!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Các vị không hề hiểu kẻ hạ thủ là tại hạ?

Đào Lập đáp:

- Trước kia thì không biết nhưng bây giờ thì biết!

Lâm Kỳ hỏi:

- Tại sao các hạ có ý tưởng là tại hạ hạ thủ? Có ý tưởng mới truy tra chứ!

Đào Lập đáp:

- Các vị hành động rất cẩn mật, đích xác khó có ai biết được. Tuy nhiên trước khi xâm nhập tổng đàn Thiên Ma Giáo, Mã Bách Bình có tuyên bố tận diệt những phần tử nào không quy phục hẳn. Điều đó quả hẳn có làm song suy lại Lâm huynh vẫn còn sống nhăn răng! Mà Lâm huynh là người do Lĩnh Chủ Thiên Ma đưa đến phân đàn với mục đích giám thị hẳn. Tại sao hẳn chừa Lâm huynh? Đó là một nghi vấn. Nghi vấn thứ hai ba mươi sáu sát thủ sử dụng Xuyên Tâm Tiêu do chính Liên Khiết Tâm huấn luyện, tất cả điều biết năng tư tình với Mạt Tử cho nên không một người nào nỡ sát hại Mạt Tử! Trừ ra hung thủ bị Mã Bách Bình mua chuộc! Ngoài Lâm huynh ra, còn ai nữa chứ!

Lâm Kỳ biến sắc:

- Thế những gì các hạ nói trước đây là thật hay giả?

Đào Lập tiếp:

- Có thật có giả! Các sự việc về Thiên Tàn Môn là thật, các việc liên quan đến hai môn chủ là thật. Còn giả là tánh cách của hai môn chủ. Nhị môn chủ Bạch Ngân Phượng là con người dâm dật. Đại môn chủ Bạch Ngân Phượng là con người đoan trang, nghiêm chính. Đại môn chủ không cần báo phục bởi dù sao thì Bạch Phúc chỉ giành quyền thôi chứ không có thực hiện mưu mô hại người, sanh thù gây oán với chị em họ. Bất quá đại môn chủ chỉ muốn lấy lại cơ nghiệp của cha, chinh đồn lại cho quy mô để bành trướng thế lực, tao thỉnh thế cho bằng ngày trước. Nhưng sau khi trừ diệt Bạch Phúc rồi thì Mã Bách Bình đã để lộ dã tâm, định thôn tính Thiên Tàn Môn mà nhị môn chủ thì sẵn sàng theo hẳn. Đại

môn chủ không muốn trọng dụng Mã Bách Bình nhưng không biết làm cách nào loại trừ hẳn được. Hắn có một số cao thủ làm hậu thuẫn, ngoài ra còn có nhị môn chủ chủ trì. Rồi các trưởng lão thì vì lợi lộc mà chia phe tam tứ không còn nhất trí với đại môn chủ. Bọn tại hạ là những phần tử trung thành với đại môn chủ, chủ lo thì mình phải liệu. Do đó bọn tại hạ phải xuất ngoại đi tìm viện thủ.

Lâm Kỳ hỏi:

- Vì vậy các vị tìm đến tại hạ?

Đào Lập mỉm cười:

- Lâm huynh là người thân tín của họ Mã, dám chết sống cho họ Mã, tìm Lâm huynh mà đưa về cho cung chủ có khác nào công cộ về xơi thịt người nhà!...

Lâm Kỳ lểi nhanh mấy bước:

- Vậy các vị định làm gì tại hạ?

Đào Lập đáp:

- Tìm được chánh phạm vụ án Mạt Tử là mua lòng được Liên Khiết Tâm. Tìm Lâm huynh là vậy đó, bọn tại hạ phải nhờ đến Lâm huynh một phen!

Lâm Kỳ tuốt kiếm gần từng tiếng:

- Các vị đừng nuôi mộng! Bằng vào sức lực cả hai lại đòi hỏi một khuất phục nơi Lâm Kỳ này là hai vị tìm sao trên trời mà hái đó!

Đào Lập và Dương Mãnh cùng một lúc tuốt kiếm lướt tới tấn công toan giành tiên cơ.

Lâm Kỳ thoái hậu mấy bước, đứng sát bờ sông.

Đào Lập cười thốt:

- Lâm Kỳ! Bây giờ ngươi thấy rõ chưa? Luận về võ công chân chánh ta thừa sức đánh bại ngươi!

Đúng vậy.

Khi đối phương xuất thủ Lâm Kỳ không sao hoàn thủ kịp đánh lui lại.

Đến lúc này y mới nhận thấy đối phương quả có tài, hơn y mấy bậc.

Và bao lâu nay đối phương giả vờ chịu kém chẳng qua vì nhiệm vụ bắt buộc họ phải nhẫn nhục vậy thôi.

Y biến sắc vừa sợ, vừa giận trầm giọng dọa:

- Đừng tự đắc! Rất có thể Xuyên Tâm Tiêu từ phía sau bay tới đâm thủng lưng các ngươi đấy!

Đào Lập cười mỉa:

- Cái đuôi con chồn đã lòi ra rồi đó nhé! Xuyên Tâm Tiêu pháp vẫn là một tuyệt kỹ của Thiên Tàn Môn. Bạch Phúc dùng làm phương tiện uy hiếp giang hồ, tuy nhiên đối với người của Thiên Tàn Môn phương tiện đó không còn một lợi khí nữa. Ta đối diện với ngươi, ngươi đừng hòng có dịp phát xuất!

Lâm Kỳ hừ một tiếng:

- Cho các ngươi biết ít nhất ta cũng trừ được một trong hai người!

Đào Lập gật đầu:

- Ta tin người làm được việc đó. Vậy người hãy chọn đi, muốn loại trừ ai thì cứ xuất thủ. Ta tin là người còn lại sẽ thu thập người dễ dàng! nghĩa là chúng ta làm một cuộc đổi chác!

Lâm Kỳ quắc mắt:

- Các người không sợ chết?

Đào Lập lắc đầu:

- Chết là cái gì mà phải sợ? Vào Thiên Tàn Môn bất cứ đệ tử nào cũng muốn lấy cái chết để tỏ lộ trung thành thì còn gì phải sợ! Bọn ta hai, dù chết một vẫn còn một. Người chỉ có một, chết là hết! bọn ta chết một mà hạ được Lâm Kỳ thì một kia còn sống mang xác Lâm Kỳ về nộp cho đại môn chủ, trao lại Liên Khiết Tâm là hoàn thành sứ mạng!

Cả hai tiến lên.

Lâm Kỳ hét:

- Tại sao các người lại tìm ta? Gây sự với ta làm gì? Ta bất quá chỉ là một tiểu nhân vật. Nếu các người muốn đặt vấn đề bất quá đi tìm Mã Cảnh Long là phải hơn!

Đào Lập đáp:

- Tìm lão ấy là việc sau, tìm người là việc trước. Lão ấy không hề phóng tiêu giết Mạt Tử. Việc trước tiên ta cần làm là tìm hung thủ giết Mạt Tử! Bằng mọi giá bọn ta phải thu phục Liên Khiết Tâm! Tiêu Pháp là môn tuyệt học chỉ có Bạch Phúc là được truyền bí quyết. lão ấy truyền lại cho Liên Khiết Tâm. Liên Khiết Tâm phải trả về cho Thiên Tàn Môn. Người là một tín vật để đánh đổi bí quyết đó!

Lâm Kỳ hỏi:

- Nếu ta truyền bí quyết luyện tiêu pháp cho các người?

Đào Lập hừ một tiếng:

- Người cao cường hơn Liên Khiết Tâm?

Lâm Kỳ đáp:

- Chắc hẳn không kém nàng. Linh Chủ Thiên Ma đề phòng một ngày nào đó nàng có thể phản bội nên âm thầm truyền bí quyết cho ta, Mạt Tử là tình nhân của Liên Khiết Tâm tự nhiên phải được nàng chỉ điểm tiêu pháp. Nếu ta không cao cường thì làm sao hạ sát được y? Và ta phải cao cường mới có thể làm cho Liên Khiết Tâm tin là linh chủ xuất thủ chứ không phải ai khác!

Đào Lập tiếp:

- Ta tin người! Nhưng ta chỉ muốn Liên Khiết Tâm truyền lại chứ không phải người! Bởi vì người có lòng dạ hiểm ác lắm, Thiên Ma Linh Chủ xem trọng người như thế mà người còn phản bội được thì tài năng gì mà đại môn chủ khống chế nổi người! Bọn ta không dám dùng người là cái chắc!

Lâm Kỳ biết là không liệu mạng không xong, y cắn răng toan xuất thủ.

Bổng Dương Mãnh cao giọng gọi:

- Yến đại hiệp! Bọn tại hạ đã giải thích rõ ràng như vậy rồi Yến đại hiệp chưa hiểu sao? Đại hiệp chưa động tâm nổi à?

Lâm Kỳ giạt mình:

- Yến đại hiệp? Yến Thanh phải không?

Vừa buông đứt câu, y nghe lạnh ở lưng.

Rồi một nhát kiếm đâm trở ra ngực.

Đào Lập kêu lên:

- Phải để cho hắn sống chứ Yến đại hiệp! Hắn còn sống Liên Khiết Tâm mới tin được chứ!

Yến Thanh bây giờ mới xuất hiện.

Chàng đáp:

- Không cần! Loại tiêu pháp đó quá ác độc. Giả như quý môn muốn tái hiện trên giang hồ thì phải hủy diệt thủ pháp đó.

Nhát kiếm đó do chàng phóng lên từ dưới gầm, thốt xong chàng bước tới rút kiếm khỏi xác Lâm Kỳ đoạn quay qua Đào Lập, Dương Mãnh hỏi:

- Hai vị biết tại hạ nấp dưới cầu?

Đào Lập đáp:

- Phải! Bởi biết như vậy bọn tại hạ mới dừng chân tại đây đối thoại dài dòng với Lâm Kỳ cho đại hiệp hiểu rõ tình thế sau đó sẽ thỉnh đại hiệp tiếp trợ một tay!

Yến Thanh hỏi:

- Những gì các vị nói là đúng sự thật?

Dương Mãnh xác nhận:

- Ngàn lần thật, vạn lần thật! Hoàn toàn đúng sự thật. Mã Bách Bình đã dẫn người đến tổng đàn Thiên Tàn Môn tại Thiên Tàn Cốc. Hắn định chiếm hết thế lực của Thiên Tàn Môn rồi sẽ quật lại đại môn chủ. Vì sự thể chẳng đáng dừng bon tại hạ phải van cầu đại hiệp tiếp trợ. Nên biết Mã Bách Bình nhân danh nhị môn chủ khuyến dụ nhân viên Thiên Tàn Môn không khó khăn lắm.

Đào Lập tiếp nối:

- Tại Thiên Tuyệt Cốc hiện có người của Thiên Tàn Môn ở!

Dương Mãnh tiếp luôn:

- Đại môn chủ và nhị môn chủ ở trong Thiên Tàn Cốc nơi hướng Đông Thiên Mục Sơn còn Thiên Tuyệt Cốc thì ở tại hướng Tây Thiên Mục Sơn. Hai sơn cốc cách nhau độ hai mươi dặm đường, nếu Mã Bách Bình đến Thiên Tuyệt Cốc là nguy cơ sẽ đến cho đại môn chủ. Xin Yến đại hiệp vì nghĩa khí giang hồ mà ra tay tiếp trợ bọn tại hạ!

Yến Thanh cau mày:

- Tại hạ làm sao tin được những gì các vị nói là đúng sự thật?

Đào Lập đáp:

- Yến đại hiệp nhất định phải tin! Gặp đại môn chủ rồi đại hiệp sẽ biết là bọn tại hạ nói thật! Đúng sự thật! Đại môn chủ là một nữ nhân rất mực hiền lương.

Yến Thanh suy nghĩ một chút:

- Các hạ cho tại hạ biết qua về Thiết Ky Minh đi!

Đào Lập đáp:

- Thiết Ky Minh là một tân tổ chức do Liễu Hạo Sanh sáng lập.

Yến Thanh hỏi:

- Y thiên về phe phái nào?

Đào Lập tiếp:

- Trước kia thì y trung thành với đại môn chủ, nhưng bây giờ thì không hiểu rõ là y có thay lòng đổi dạ hay không? Đại môn chủ là con người trung hậu, lương thiện, không hy vọng gì hơn là chấn chỉnh lại môn hộ, hoán cải Thiên Tàn Môn thành một môn phái quang minh chính đại. Bởi không có dã tâm, đại môn chủ không hề có thủ đoạn xảo trá cho nên không tưởng là có kẻ lấy xảo trá đối xử với mình! Do đó mà thiếu sự chuẩn bị cũng như kiểm soát để cho phần đông thuộc hạ bị nhị môn chủ mua chuộc.

Yến Thanh nhìn sang Dương Mãnh hỏi:

- Các hạ còn biết gì về Thiết Ky Minh chẳng? Xin nói cho tại hạ nghe.

Dương Mãnh lắc đầu:

- Tại hạ chỉ mới nghe nói đến ba tiếng đó đêm hôm qua thôi! Thiết Ky Minh là một danh xưng rất mới!

Cả hai đã thốt ra ba tiếng Thiết Ky Minh song cả hai vẫn vô sự.

Điều đó chứng tỏ họ không liên quan gì đến Thiết Ky Minh.

Bất quá Yến Thanh phải thận trọng, càng thận trọng càng có lợi, tránh được phiền phức bất thường.

Lâu lắm chàng lại hỏi:

- Giả như các vị nói đúng sự thật thì có thể tại hạ húng giúp các vị. Nhưng muốn cho tại hạ tin các hạ phải đưa ra một chứng minh gì chứ? Các vị sẽ chứng minh như thế nào cho tại hạ tin?

Dương Mãnh và Đào Lập cùng nhìn nhau.

Dương Mãnh lấy trong mình ra một chiếc bài bằng đồng trao cho Yến Thanh rồi thốt:

- Đây là vật biểu ký đường vào sơn cốc, Yến đại hiệp cầm chiếc bài đồng này thì có thể vào ra thông thả Thiên Tàn Cốc, không ai ngăn trở đâu. Xuất chiếu nó ra rồi là có người đưa Yến đại hiệp đến gặp đại môn chủ.

Yến Thanh hỏi:

- Đây là vật các vị dùng để chứng minh?

Dương Mãnh lắc đầu:

- Không! Đã mời Yến đại hiệp tiếp trợ thì phải trao khẩu hiệu cho Yến đại hiệp để liên lạc khi cần chứ. Bọn tại hạ không còn phương pháp khác để chứng minh!

Đoạn hấn cùng Đào Lập đồng tuốt kiếm một lượt đoạn quay mũi kiếm đâm vào ngực, đâm mạnh.

Mũi kiếm thủng ngực trở ra lưng.

Đào Lập cười khỏ cổ nói một câu:

- Lấy cái chết để chứng minh, đủ cho đại hiệp tin bọn tại hạ chưa?

Yến Thanh sững sờ.

Đối phương hành động đột ngột, vả lại chàng không ngờ được là họ có ý kiến kỳ quái như thế!

Cho nên chàng không ngăn chặn kịp thời.

Chàng bước tới dang hai tay đỡ cho hai thi thể cho khỏi ngã, một lúc lâu chàng quay đầu gọi:

- Liên Liên, Tích Tích! Hai cô nương lại đây đi!

Từ chỗ nấp xa xa, hai nàng bước tới.

Yến Thanh bảo:

- Xem thương thế của chúng!

Nhìn bộ vị thanh kiếm xuyên qua, Tích Tích lắc đầu:

- Vô cứu! Kiếm đâm thủng nội tạng chết là cái chắc!

Yến Thanh hỏi:

- Nếu người thọ thương là tại hạ?

Tích Tích trầm ngâm một chút:

- Yến gia chưa đến lúc phải tuyệt mạng đâu!

Yến Thanh buông nhanh:

- Vậy hai cô nương cứ xem chúng như tại hạ, cố cứu sống chúng!

Liên Liên nhìn thân sắc của Yến Thanh biết là không thể nói gì hơn.

Nàng đón Đào Lập từ nơi tay chàng dìu hấn đến một chỗ gần đó, đặt hấn nằm xuống, từ từ rút thanh kiếm khỏi ngực.

Tích Tích cau mày thốt:

- Yến Gia! Thuốc cứu người chỉ còn đủ dùng một lần nữa thôi!

Liên Liên gắt:

- Tích Tích! Yến gia muốn cứu thì hiền muội cứ vâng lời, còn lão nháo làm gì nữa?

Tích Tích tỉnh ngộ.

- Thực ra lượng thuốc tàng trữ nơi họ chỉ còn đủ dùng để cứu hai lần nữa, đó là họ phòng xa, Yến Thanh có chết ít nhất hai lần nữa. Nếu bây giờ đem cứu Đào Lập và Dương Mãnh nếu sau này cần thì lấy đâu mà dùng?

Nhưng khi nghe Liên Liên trách nàng biết Yến Thanh muốn cho chúng sống.

Nên nàng phải tuân lời Liên Liên không do dự nữa đến bên cả hai cho vào mình chúng một nửa phân lượng thuốc nhưng vẫn còn giữ lại một nửa, nhập vào là có thể dùng cứu Yến Thanh một lần.

Tích Tích toan lấy mở con rái trắng thoa vào vết thương để khi thương thế lành bọn Đào Lập không mang theo.

Nhưng từ đâu đó một thanh âm vang lên:

- Cứu sống đủ rồi, đừng thoa mở rái trắng! Trong Thiên Tàn Cốc có người cao minh hơn tại hạ, họ sẽ chữa trị cho chúng!

Người đó là Long Vũ Điền.

Từ lâu y biết có vị y sư cao minh hơn y, vừa rồi gặp trường hợp mấy kẻ chết vì ba tiếng Thiết Kỵ Minh y nghi ngờ người đó hiện đang ở trong tổ chức Thiết Kỵ Minh và người đó hiện ở tại Thiên Tàn Cốc.

Bằng mọi giá y phải giữ bí mật việc xử dụng mở con rái trắng.

Đồng thời y muốn biết thực sự người đó ở trong phe phái nào.

Nếu có vị y sư đó tại Thiên Tàn Cốc thì bọn Đào Lập sẽ được chữa trị kỹ hơn.

Bây giờ chỉ cần cứu cho chúng sống cầm hơi thôi.

Cho nên y ngăn chặn Tích Tích dùng loại thuốc chế luyện với mở con rái trắng.

Yến Thanh không cần suy nghĩ lâu cũng đoán được ý nghĩ của Long Vũ Điền.

Chàng cau mày hỏi:

- Liệu chúng có chi trì nổi từ đây đến Chiết Giang chăng?

Long Vũ Điền mỉm cười:

- Ngu huynh bảo đảm là chúng không chết. Có điều khôi phục nguyên trạng sớm hay muộn là do phần phước của chúng!

Yến Thanh hỏi:

- Phần Long huynh đến tìm Sử Kiếm Như, vậy có phát hiện điều chi lạ chăng? Tiểu đệ biết thế nào Long huynh và hai cô nương cũng theo dõi tiểu đệ và nghi ngờ hai chỗ mà tiểu đệ có thể đến. Liên Liên và Tích Tích xuất hiện trước như vậy là hai cô nương theo đúng dấu. Còn Long huynh đến sau tức nhiên là từ nơi thứ hai đến đây!

Long Vũ Điền lắc đầu:

- Chẳng thấy ma nào cả! Có thể Vu bang chủ thấy tình thế chuyển biến bất lợi sao đó nên bảo bọn Sử Kiếm Như ẩn mặt. Không ngờ tại đây lão đệ lại thu lượm nhiều tin tức rất hay!

Yến Thanh thốt:

- Hay thì có hay thật đấy, song chẳng biết mình có tin tưởng được hay không cho nên tiểu đệ tính làm một cuộc chứng thực xem sao! Vả lại cũng thuận đường.

Long Vũ Điền tiếp:

- Bằng vào cái chết của hai gã này mình có thể tin được đấy! Bất quá chúng ta cần phòng bị thôi! Bởi chẳng ai học được chữ ngờ.

Yến Thanh mỉm cười:

- Tự nhiên rồi!

Tiếp chàng hỏi:

- Long huynh muốn đi theo tiểu đệ chăng?

o0o